Evlavia, o trăsătură frumoasă a caracterului lui Isus

Evlavia, definită în dicționar ca o atitudine de admirație, respect profund și ascultare strictă, este o trăsătură remarcabilă și deosebit de frumoasă în caracterul Domnului Isus. El a reprezentat cel mai înalt exemplu de evlavie autentică, manifestată prin ascultarea completă față de Tatăl Ceresc, așa cum este evidențiat în Ioan 5:19, unde se afirmă: “Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ceea ce vede pe Tatăl făcând, și tot ceea ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”

Prin venirea Sa pe pământ, Domnul Isus ne-a lăsat învățături esențiale menite să ne ghideze către această etapă în care să avem o evlavie profundă față de Dumnezeu. Această evlavie nu implică doar o adâncă admirație, ci și o păzire strictă a învățăturilor Sale, fiind o etapă necesară în procesul nostru de transformare care aduce pace și odihnă sufletului.

Trebuie să vină un timp în viața noastră când ucenicul desăvârșit este ca Învățătorul lui, așa cum spune Luca 6:40, “Ucenicul nu este mai presus de învățătorul lui; dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui.” Este o etapă când noi, am ajuns la statura de a nu mai face nimic de la noi înșine ci doar ce vedem pe Domnul Isus că a făcut, așa cum spune 2 Corinteni 10:5, “Orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.”

La fel cum un medic rezident în chirurgia cardiacă asistată de computer începe cariera efectuând proceduri de bază, punând accent inițial mai puțin pe precizie extremă, în procesul nostru spiritual de a ne conforma chipului lui Hristos, noi de asemenea începem ca un copilaș cu acțiuni mai generale și mai puțin riguroase. Pe măsură ce ne apropiem de statura de om mare, importanța unei ascultări complete, conform Scripturilor - prin care orice gând îl facem rob ascultării de Hristos - devine tot mai imperativă.

Pe parcursul dezvoltării noastre spirituale, asemenea creșterii în complexitate și precizie a unui rezident, necesitatea de a fi mai precișii în urmarea exemplului lui Hristos crește. În fazele timpurii, similare cu pruncia sau copilăria spirituală, conformarea noastră la chipul Domnului nu poate fi detaliată sau exactă, așa cum spune 1 Corinteni 13:11 - “Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.”

Însă, pe măsură ce progresăm și ne maturizăm în credință și înțelegere, devine esențial să ne îmbunătățim precizia în urmarea învățăturilor și exemplului lui Hristos. Obiectivul final este să ne dezvoltăm până la punctul unde oglindim cât mai fidel

caracterul și acțiunile Lui, semănând cu El nu doar în acțiunile mari, ci și în cele mai mici detalii ale vieții noastre.

Pentru a ajunge la înălțimea staturii lui Hristos, este vital să ajungem la această etapă în care să împlinim cu strictețe învățăturile Domnului nostru. Prin păzire riguroasă, ne pregătim pentru finalizarea călătoriei noastre spirituale, unde nu este permisă nicio abatere. Pe parcursul acestui drum, este obligatoriu să învățăm păzirea strictă, care devine esențială în faza finală, pentru că suntem tot mai aproape de a atinge statura lui Hristos.

Conform Scripturii, este o cale care ne conduce la evlavie, de aceea este obligatoriu să urmăm acest drum. Pasajul din 1 Timotei 6:3-4 subliniază importanța evlaviei sau a ascultării stricte. Textul spune: “Dacă învață cineva... nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie, și nu știe nimic.”

Scopul nostru trebuie să fie alinierea la modelul de evlavie al Fiului lui Dumnezeu, care implică o ascultare totală și sinceră față de poruncile și învățăturile divine. Doar un astfel de angajament față de planul lui Dumnezeu ne va aduce tot mai aproape de caracterul și exemplul Domnului.

Trebuie să conștientizăm că printr-o singură neascultare, Adam a experimentat moartea spirituală și a fost exilat din Grădina Edenului. Astfel, depășirea staturii primului Adam, care nu s-a distins printr-o ascultare strictă, este fundamentală pentru propria noastră transformare spirituală.

Conform cu ceea ce scrie în 1 Timotei 4:8, “Deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, având făgăduința vieții de acum și a celei viitoare,” se subliniază că păzirea strictă este benefică nu numai în viața prezentă, ci și în cea viitoare.

Nu este suficient să ne mulțumim cu o evlavie superficială, crezând că simpla admirație sau recunoaștere a lui Dumnezeu ne va asigura un loc în Împărăția Sa. Textul din 2 Timotei 3:2-5, ne avertizează cu privire la pericolul de a avea doar o formă exterioară de evlavie, fără puterea ei autentică. Aceasta ne reamintește că evlavia adevărată implică mult mai mult decât admirația sau ritualurile religioase. Prin urmare, este esențial să ne evaluăm noi înșine cu sinceritate profundă.

Să ne întrebăm: Admirăm și ne inspirăm din ascultarea și respectarea strictă a poruncilor de către Fiul Său la un nivel atât de profund încât să ne dorim aceeași măsură de păzire autentică? O asemenea abordare nu se rezumă doar la cuvinte și ritualuri, ci presupune o schimbare interioară profundă și o devotare totală.

Concluzie:

Pentru a ajunge să înțelegem pacea și odihna sufletească ce caracterizează existența în această împărăție, similară cu cea pe care a experimentat-o Domnul Isus, este esențial să luăm în considerare una dintre calitățile definitorii ale Sale: “îndelunga răbdare.” Această trăsătură fundamentală trebuie să ne-o însușim pentru a trăi autentic pacea și odihna interioară, în care a trăit și Domnul Isus.

În Împărăția lui Dumnezeu, ideea de conflict, fie el intern sau extern, nu există. Aceasta indică o stare de pace și odihnă absolută pentru toți locuitorii împărăției, indiferent de statutul lor, eliminând orice formă de împotrivire, dezacorduri, confruntări pentru putere și acte de violență. Îndelunga răbdare este caracteristica distinctivă a tuturor locuitorilor Împărăției.

Îndelunga răbdare este regula care se manifestă în relațiile dintre locuitorii Ei, unde fiecare păstrează starea de odihnă sufletească, care nu permite pierderea răbdării care ar aduce tulburare. Astfel, îndelunga răbdare nu doar că facilitează armonia și pacea interioară, ci este și piatra de temelie a conviețuirii pașnice în Împărăția lui Dumnezeu.

Această trăsătură își are rădăcinile în învățăturile lui Hristos și este strâns legată de practica lepădării de sine, smereniei, a ascultării stricte ca rob și a evlaviei. Îndelunga răbdare nu se rezumă la o simplă toleranță pasivă; este mai degrabă o calitate activă, care se manifestă prin abilitatea de a răspunde la provocări și dificultăți păstrând pacea și odihna sufletească.

Aceasta are la bază o înțelegere profundă și o acceptare a voinței lui Dumnezeu, reflectând astfel un angajament ferm față de principiile lui Hristos și o încredere neclintită în planul divin.

Putem observa ușor că adesea, de la o vârstă fragedă, suntem îndemnați să ne apărăm și să ne cerem drepturile în fața opresiunii sau nedreptății. Această mentalitate este reflectată în crearea instituțiilor guvernamentale care protejează drepturile individuale, precum și în existența serviciilor de urgență și a organelor de ordine, la care putem apela pentru a ne apăra și a ne împotrivi celor care ne fac rău. În contrast cu aceste învățături seculare, Hristos ne dă învățături total opuse și ne îndrumă spre o cale complet diferită. Pentru a ajunge la statura Lui și pentru a dobândi îndelunga Sa răbdare și bunătatea Sa, este vital să ne supunem învățăturilor Sale și să adoptăm atitudinea pe care El a avut-o față de opresorii Săi. Primul pas în acest proces de trecere de la nerăbdare, mânie, tulburare, la îndelungă răbdare este renunțarea la propriile idei și păreri omenești despre cum se poate atinge răbdarea.

Următorul pas este acceptarea cu bucurie a cuvintelor Scripturii legate de această virtute. O învățătură esențială a Domnului Isus, care aduce răbdarea în inimile noastre, este principiul neîmpotrivirii, cum este exprimat în Matei 5:40- 41: “Dacă cineva vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa; și dacă cineva te silește să mergi o milă, mergi cu el două.”

Deși adesea interpretată greșit și considerată un semn de slăbiciune sau o lipsă de fermitate, neîmpotrivirea reprezintă, de fapt, o putere remarcabilă și o metodă profundă de a cultiva răbdarea, pacea și înțelepciunea interioară. Pentru a o implementa eficient, este esențial să ne supunem și să urmăm învățăturile Mentorului nostru. Observăm astăzi că sunt relativ puțini cei care aleg să accepte să practice această învățătură promovată de Domnul Isus.

În fața situațiilor care ne testează angajamentul față de principiul neîmpotrivirii, fie că ne confruntăm cu nedreptăți la locul de muncă, precum solicitarea de a efectua ore suplimentare fără acordul nostru, fie că este vorba de tensiuni în sfera familială, cum ar fi neînțelegeri cu partenerul de viață, sau alte situații similare, este vital să ne manifestăm dedicarea în modul în care un servitor loial își îndeplinește îndatoririle față de stăpânul său.

Această strategie presupune o aplicare intenționată și conștientă a neîmpotrivirii, nu ca o obligație, ci pornind de la o apreciere profundă a importanței și eficienței ei în transformarea personală și atingerea păcii interioare.

Școala răbdării este un proces transformativ esențial pentru fiecare dintre noi, deoarece răbdarea este vitală în perfecționarea caracterului nostru, așa cum subliniază Iacov 1:2-4, “Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic.”

Pe măsură ce creștem spiritual, Dumnezeu ne testează cu provocări tot mai mari, ajutându-ne să devenim tot mai asemănători cu Hristos. Prin aplicarea evlaviei, adică împlinirii stricte și devotate, vom perfecționa îndelunga răbdare până în cele mai mici detalii.

Așa cum am ilustrat această trăsătură esențială, va trebui să ne însușim fiecare trăsătură a Domnului Isus, cum ar fi credincioșia, blândețea, pacea inimii, bunătatea, dragostea... trăind cu lepădare de sine, smerenie și evlavie față de toate învățăturile Lui. Fiecare învățătură a Fiului Său ne deschide o perspectivă asupra naturii Sale, oglindind perfecțiunea Sa divină.

Această postare este un fragment din broșura „Rostul Vieții”, disponibilă integral și gratuit, în format audio și text. Resurse pentru trezire spirituală poți găsi pe https://www.cuvantcurat.ro. Pentru cititorii de limbă engleză, accesează https://www.unmodifiedword.com.